HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a noua)

18 decembrie 2025 *

„Trimitere preliminară – Uniunea vamală – Proceduri de import și de export – Rambursarea sau remiterea taxelor la import sau la export – Transmiterea dosarului privind cererea de remitere către Comisia Europeană – Remitere automată a taxelor – Responsabilitate a statului membru – Inadmisibilitatea cererii de decizie preliminară”

În cauza C-259/24,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de tribunal judiciaire de Marseille (Tribunalul Judiciar din Marsilia, Franța), prin decizia din 8 aprilie 2024, primită de Curte la 12 aprilie 2024, în procedura

SAS Tenergie Development

împotriva

Directeur régional des douanes de Marseille,

Direction interrégionale des douanes Provence-Alpes-Côte d’Azur-Corse,

Directeur régional des douanes de Marseille,

CURTEA (Camera a noua),

compusă din domnul M. Condinanzi, președinte de cameră, domnul N. Jääskinen (raportor) și doamna R. Frendo, judecători,

avocat general: domnul D. Spielmann,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru SAS Tenergie Development, de N. Akodad, F. Locatelli, G. Menu-Lejeune și H. Saoudi, avocats;

– pentru guvernul francez, de P. Chansou și B. Travard, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: franceza.

– pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistată de A. Collabolletta, avvocato dello Stato;

– pentru Comisia Europeană, de A. Demeneix și B. Eggers, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 116 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii (JO 2013, L 269, p. 1, denumit în continuare „Codul vamal”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între SAS Tenergie Development (denumită în continuare „Tenergie”), pe de o parte, și directeur régional des douanes de Marseille (directorul regional al vămilor din Marsilia), direction interrégionale des douanes Provence-Alpes-Côte d’Azur-Corse (Direcția Interregională a Vămilor Provence-Alpes-Côte d’Azur-Corse) și direction régionale des douanes de Marseille (Direcția Regională a Vămilor din Marsilia) (denumite în continuare împreună „administrația vamală franceză”), pe de altă parte, în legătură cu legalitatea unei înștiințări de plată a unor taxe antidumping și a unor taxe compensatorii, adresată societății Tenergie, pentru panouri solare importate și ulterior puse în liberă circulație în Franța.

Cadrul juridic

3 Articolul 116 din Codul vamal prevede:

„(1) Sub rezerva condițiilor stabilite în prezenta secțiune, cuantumul taxelor la import și la export se rambursează sau se remite din oricare dintre motivele următoare:

(a) taxe la import sau la export percepute în exces;

(b) mărfuri defecte sau neconforme cu dispozițiile contractului;

(c) eroarea autorităților competente;

(d) echitate.

[…]

(3) În cazul în care autoritățile vamale consideră că rambursarea sau remiterea ar trebui acordate în baza articolului 119 sau a articolului 120, statul membru în cauză transmite dosarul Comisiei [Europene] pentru luarea unei decizii în unul dintre următoarele cazuri:

(a) în cazul în care autoritățile vamale consideră că circumstanțele speciale sunt cauzate de nerespectarea de către Comisie a obligațiilor sale;

(b) în cazul în care autoritățile vamale consideră că Comisia a comis o eroare în sensul articolului 119;

(c) în cazul în care circumstanțele cazului sunt legate de rezultatele unei anchete a Uniunii [Europene] efectuate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 515/97 al Consiliului din 13 martie 1997 privind asistența reciprocă între autoritățile administrative ale statelor membre și cooperarea dintre acestea și Comisie în vederea asigurării aplicării corespunzătoare a legislației din domeniile vamal și agricol [(JO 1997, L 82, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 10, p. 3)] sau efectuate pe baza unei alte legislații a Uniunii sau a unui acord încheiat de Uniune cu anumite țări sau grupuri de țări, în care se prevede posibilitatea de a se proceda la realizarea unor astfel de anchete ale Uniunii;

(d) în cazul în care cuantumul pe care persoana în cauză poate fi obligată să îl plătească la una sau mai multe operațiuni de import sau de export egalează sau depășește 500 000 [de euro] ca urmare a unei erori sau a unor circumstanțe speciale.

În pofida primului paragraf, dosarele nu se transmit în niciuna dintre următoarele situații:

(a) în cazul în care Comisia a adoptat deja o decizie privind un caz în care se prezintă elemente de fapt și de drept comparabile;

(b) în cazul în care Comisia este deja sesizată cu privire la un caz în care se prezintă elemente de fapt și de drept comparabile.

(4) Sub rezerva normelor de competență în materie decizională, în cazul în care autoritățile vamale însele constată în termenele menționate la articolul 121 alineatul (1) că se poate rambursa sau remite un cuantum al taxelor la import sau la export în temeiul articolelor 117, 119 sau 120, acestea procedează din oficiu la rambursare sau la remitere.

[…]”

4 Potrivit articolului 119 din acest cod, intitulat „Eroarea autorităților competente”:

„(1) În alte cazuri decât cele menționate la articolul 116 alineatul (1) al doilea paragraf și la articolele 117, 118 și 120, un cuantum de taxe la import sau la export se rambursează sau se remite în cazul în care, ca urmare a unei erori a autorităților competente, cuantumul datoriei vamale notificate inițial a fost inferior cuantumului de plătit, cu condiția ca următoarele condiții să fie îndeplinite:

(a) debitorul nu ar fi putut, în mod rezonabil, să detecteze eroarea și

(b) debitorul a acționat cu bună-credință.

(2) În cazul în care condițiile prevăzute la articolul 117 alineatul (2) nu sunt îndeplinite, rambursarea sau remiterea se acordă dacă omisiunea de a aplica rata redusă sau zero a taxelor a fost rezultatul unei erori din partea autorităților vamale, iar declarația vamală de punere în liberă circulație a cuprins toate datele și a fost însoțită de toate documentele necesare pentru aplicarea ratei reduse sau zero.

(3) În cazul în care statutul preferențial al mărfurilor este stabilit pe baza unui sistem de cooperare administrativă cu autoritățile unei țări sau ale unui teritoriu situat în exteriorul teritoriului vamal al Uniunii, eliberarea unui certificat de către aceste autorități, în cazul în care acesta se dovedește a fi incorect, constituie o eroare care nu ar fi putut fi detectată în mod rezonabil, în sensul alineatului (1) litera (a).

Cu toate acestea, eliberarea unui certificat incorect nu constituie o eroare în cazul în care eliberarea acestui certificat rezultă dintr-o prezentare incorectă a faptelor de către exportator, cu excepția cazului în care este evident că autoritățile emitente aveau la cunoștință sau trebuiau în mod rezonabil să aibă la cunoștință faptul că mărfurile nu corespund condițiilor fixate pentru acordarea beneficiilor regimului preferențial.

Debitorul este considerat a fi de bună-credință în cazul în care este în măsură să demonstreze că, pe parcursul operațiunilor comerciale în cauză, a depus toate eforturile necesare pentru a garanta că toate condițiile privind tratamentul preferențial au fost întrunite.

Debitorul nu poate însă să invoce buna sa credință în cazul în care Comisia […] a publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* un aviz indicând că existau îndoieli temeinice în legătură cu aplicarea corectă a regulii preferențiale de către țara sau teritoriul beneficiar.”

5 Articolul 120 din codul menționat, intitulat „Echitatea”, prevede:

„(1) În alte cazuri decât cele menționate la articolul 116 alineatul (1) al doilea paragraf și la articolele 117, 118 și 119, se procedează la rambursarea sau la remiterea cuantumului taxelor la import sau la export, din motive de echitate, în cazul în care datoria vamală ia naștere în condiții speciale în care nicio fraudă sau neglijență evidentă nu poate fi atribuită debitorului.

(2) Existența circumstanțelor speciale menționate la alineatul (1) este stabilită în cazul în care reiese clar din circumstanțele cazului că debitorul se află într-o situație excepțională în raport cu alți operatori care desfășoară aceeași activitate și că, în absența unor astfel de circumstanțe, nu ar fi suferit prejudiciul cauzat de perceperea cuantumului reprezentând taxe la import sau la export.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

6 Tenergie, o societate de drept francez, importă în Franța, recurgând la furnizori stabiliți în diferite țări, echipamente care servesc la realizarea de centrale solare. Între 18 decembrie 2013 și 27 februarie 2014, aceasta a importat astfel în Franța, apoi a pus în liberă circulație și a pus în consum panouri solare expediate din Taiwan.

7 După ce, în anul 2014, Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) a efectuat o investigație internațională pentru a verifica originea vamală a panourilor solare expediate din Taiwan și care făceau obiectul unui import în Europa, administrația vamală franceză a efectuat controlul importurilor societății Tenergie.

8 La 15 octombrie 2015, administrația vamală franceză a notificat societății Tenergie un aviz privind rezultatul anchetei în care se constatau încălcări ale reglementării Uniunii în materie vamală, în măsura în care panourile solare importate de Tenergie în perioada în litigiu proveneau din China. La 15 decembrie 2015, administrația vamală franceză a întocmit un aviz de încălcare pentru declarații false de origine a panourilor solare importate între 18 decembrie 2013

și 27 februarie 2014. La 2 martie 2016, aceasta a emis o primă înștiințare de plată a taxelor antidumping și a taxelor compensatorii aplicabile panourilor solare originare din China importate de Tenergie (denumite în continuare „taxele antidumping și taxele compensatorii în litigiu”).

9 La 21 noiembrie 2019, administrația vamală franceză a acordat liberul de vamă pentru mărfurile care făceau obiectul acestei prime înștiințări de plată pentru motivul că dreptul de a fi ascultat al Tenergie fusese încălcat.

10 La 11 decembrie 2019, administrația vamală franceză a notificat societății Tenergie un nou aviz privind rezultatul anchetei. La 26 august 2020, această administrație a notificat societății Tenergie un aviz de încălcare a reglementării Uniunii în materie vamală, care a anulat și a înlocuit avizul de încălcare ce îi fusese notificat la 15 decembrie 2015. La 16 septembrie 2020, administrația menționată a emis o a doua înștiințare de plată a taxelor antidumping și a taxelor compensatorii în litigiu, în cuantum de 2 405 887 de euro.

11 Prin scrisoarea din 12 aprilie 2021, Tenergie a introdus la administrația vamală franceză o primă cerere de remitere a acestor taxe antidumping și taxe compensatorii, întemeiată pe articolele 119 și 120 din Codul vamal.

12 La 4 mai 2021, Tenergie a introdus o primă acțiune la tribunal judiciaire de Marseille (Tribunalul Judiciar din Marsilia, Franța), având ca obiect anularea acestei a doua înștiințări de plată a taxelor antidumping și a taxelor compensatorii în litigiu, care a fost respinsă prin hotărârea din 9 mai 2023. Tenergie a declarat apel împotriva hotărârii respective.

13 La 18 mai 2021, Tenergie a introdus la administrația vamală franceză o a doua cerere de remitere a taxelor antidumping și a taxelor compensatorii în litigiu.

14 Prin scrisoarea din 16 septembrie 2021, administrația vamală franceză a emis un aviz nefavorabil cu privire la a doua cerere de remitere a acestor taxe antidumping și taxe compensatorii, pentru motivul, pe de o parte, că nu putea fi imputată nicio eroare, în sensul articolului 119 din Codul vamal, autorităților vamale în cauză și, pe de altă parte, că situația societății Tenergie nu rezulta din circumstanțe speciale, în sensul articolului 120 din acest cod.

15 Prin scrisoarea din 19 octombrie 2021, administrația vamală franceză a emis un aviz nefavorabil cu privire la prima cerere de remitere a taxelor antidumping și a taxelor compensatorii în litigiu.

16 Prin scrisoarea din 29 noiembrie 2021, administrația vamală franceză a refuzat definitiv cererile de remitere a taxelor antidumping și a taxelor compensatorii în litigiu introduse de Tenergie.

17 La 25 februarie 2022, Tenergie a introdus o a doua acțiune la tribunal judiciaire de Marseille (Tribunalul Judiciar din Marsilia), care este instanța de trimitere, prin care solicită printre altele anularea deciziei de respingere a cererilor sale de remitere a taxelor antidumping și a taxelor compensatorii în litigiu sau, în caz contrar, dispunerea unei noi investigări a dosarului în cauză de către administrația vamală franceză cu transmiterea acestuia către Comisie în vederea examinării.

18 Tenergie susține că în speță au fost îndeplinite condițiile pentru remiterea taxelor la import. Astfel, pe de o parte, Comisia ar fi trebuit să avertizeze societățile în cauză că panourile solare în discuție în litigiul principal proveneau din China. În plus, administrația vamală franceză, întrucât a

efectuat un anumit număr de controale și a avut suspiciuni cu privire la proveniența acestor panouri solare, ar fi trebuit să aprofundeze aceste controale și să informeze Tenergie cu privire la acestea. Prin faptul că nu a procedat astfel, această administrație ar fi săvârșit o eroare, în sensul articolului 119 din Codul vamal, care era de altfel imposibil de detectat de Tenergie, care nu dispune de mijloace de anchetă și de control comparabile cu cele ale autorităților.

19 Pe de altă parte, Tenergie susține că situația sa rezulta din circumstanțe speciale, în sensul articolului 120 din Codul vamal, fără să se fi făcut vinovată de vreo înșelăciune sau neglijență evidentă care să vizeze eludarea taxelor antidumping și a taxelor compensatorii în litigiu. Dimpotrivă, aceasta arată că a acționat cu bună-credință, efectuând ea însăși investigații și verificări la fața locului. În aceste condiții, Tenergie apreciază că administrația vamală franceză era obligată să transmită Comisiei dosarul său privind cererea de remitere a taxelor antidumping și a taxelor compensatorii în litigiu, în măsura în care controlul efectuat de această administrație s-a întemeiat în principal pe concluziile investigației OLAF menționate la punctul 7 din prezenta hotărâre, care ar fi fost efectuată cu respectarea articolelor 2 și 20 din Regulamentul nr. 515/97.

20 Administrația vamală franceză susține la rândul său că nu a confirmat niciodată societății Tenergie originea panourilor solare în discuție în litigiul principal. Această administrație arată, pe de o parte, că, până la prezentarea de către OLAF a concluziilor investigației sale, după luna noiembrie 2014, nu dispunea de elemente care să îi permită să infirme această origine și, pe de altă parte, că aprecierile făcute de autoritățile vamale taiwaneze nu sunt pertinente în cadrul politicii antidumping a Uniunii. În plus, aceasta consideră că reaua-credință a unui furnizor nu este o circumstanță specială care trebuie luată în considerare în vederea aprecierii unei cereri de remitere a taxelor antidumping și a taxelor compensatorii, ci constituie un risc inerent activității comerciale. În consecință, administrația vamală franceză consideră că în speță nu erau îndeplinite condițiile prevăzute la articolele 119 și 120 din Codul vamal și că, prin urmare, nu era necesar să se transmită dosarul în cauză Comisiei în temeiul articolului 116 din acest cod.

21 Instanța de trimitere consideră că soluționarea litigiului principal depinde de precizările pe care Curtea le va aduce interpretării dreptului Uniunii.

22 În această privință, ea amintește că, potrivit Tenergie, mai întâi, autoritățile vamale franceze nu au exprimat niciodată nici cea mai mică rezervă și nici nu au invocat vreo anomalie cu privire la originea mărfurilor, în continuare, acceptarea de către autoritățile vamale a unei declarații vamale privind clasificarea tarifară eronată a mărfii în cauză, deși toate documentele necesare le fuseseră furnizate de importatorul în cauză, caracterizează o eroare în sensul articolului 119 din Codul vamal și, în sfârșit, această societate ar fi trebuit să fie avertizată cu privire la riscurile asociate importurilor în discuție în litigiul principal încă de la deschiderea investigației OLAF de către administrația vamală franceză și de către autoritățile europene însărcinate, precizând că din raportul OLAF referitor la această investigație reiese că informații privind transbordarea în Taiwan a numeroase panouri solare originare din China fuseseră comunicate OLAF de către autoritățile vamale taiwaneze încă de la 24 noiembrie 2014. Instanța de trimitere consideră, în consecință, că Tenergie solicită în mod întemeiat să se stabilească dacă administrația vamală franceză era obligată să transmită Comisiei dosarul său privind cererea de remitere a taxelor antidumping și a taxelor compensatorii în litigiu.

23 În aceste condiții, tribunal judiciaire de Paris (Tribunalul Judiciar din Paris) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) În ipoteza în care [o societate] îndeplinește, precum în speță, condițiile menționate la articolele 119 și 120 din [Codul vamal], articolul 116 din acest cod trebuie interpretat în sensul că impune autorităților naționale competente obligația de a transmite [Comisiei] dosarul privind cererea de remitere a taxelor notificate?

2) Dacă s-ar răspunde că aceste autorități naționale au competență nediscreționară în acest caz, neîndeplinirea obligației de a transmite [Comisiei] dosarul privind cererea de remitere este de natură să determine remiterea taxelor și a penalităților care fac obiectul recuperării?

3) Dacă s-ar răspunde negativ la a doua întrebare, principiul potrivit căruia un stat membru trebuie să repare prejudiciile cauzate particularilor prin încălcarea dreptului Uniunii […] de către acesta, cu condiția ca încălcarea să îi fie imputabilă în întregime, poate fi aplicat atunci când acest stat membru a făcut o aplicare inexactă a articolului 116 din [Codul vamal], în condițiile în care s-ar considera că obligația de transmitere a dosarului de cerere de remitere a taxelor pe care o prevede conferă drepturi particularilor, că această încălcare ar fi suficient de gravă și că ar exista o legătură directă de cauzalitate între aceasta și prejudiciul suferit de persoana vătămată?”

Cu privire la admisibilitatea cererii de decizie preliminară

24 Comisia susține că prezenta cerere de decizie preliminară este inadmisibilă din cauza caracterului ipotetic al primei întrebări, din care decurg celelalte două întrebări adresate de instanța de trimitere. Astfel, această instituție apreciază că, contrar a ceea ce reiese din prima întrebare, nu se poate considera că Tenergie a îndeplinit condițiile prevăzute la articolele 119 și 120 din Codul vamal, astfel încât ea nu se poate prevala de aceste dispoziții pentru a solicita remiterea taxelor antidumping și a taxelor compensatorii în litigiu. Aceasta arată că instanța de trimitere nu a stabilit faptele din care ar rezulta că, în speță, Tenergie a îndeplinit condițiile menționate la aceste două articole 119 și 120. Dimpotrivă, din decizia de trimitere, precum și din hotărârea tribunal judiciaire de Marseille (Tribunalul Judiciar din Marsilia) din 9 mai 2023, menționată la punctul 12 din prezenta hotărâre, ar reieși că Tenergie nu a îndeplinit aceste condiții. În consecință, întrebările adresate privind modalitățile de punere în aplicare a articolului 116 din Codul vamal nu ar fi pertinente.

25 De asemenea, guvernele francez și italian, fără a invoca în mod formal inadmisibilitatea cererii de decizie preliminară, au subliniat că din această cerere nu reiese că în speță erau îndeplinite condițiile prevăzute la articolele 119 și 120 din Codul vamal.

26 În această privință, este necesar să se amintească faptul că, potrivit unei jurisprudențe constante, întrebările referitoare la interpretarea dreptului Uniunii adresate de instanța națională în cadrul normativ și factual pe care îl definește sub răspunderea sa și a cărui exactitate Curtea nu are competența să o verifice beneficiază de o prezumție de pertinență. Curtea poate refuza să se pronunțe asupra unei cereri de decizie preliminară formulate de o instanță națională numai dacă este evident că interpretarea solicitată a dreptului Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, atunci când problema este de natură ipotetică sau atunci când Curtea

nu dispune de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care i-au fost adresate (Hotărârea din 1 august 2025, Alace și Canpelli, C-758/24 și C-759/24, EU:C:2025:591, punctul 38, precum și jurisprudența citată).

27 Rezultă de asemenea dintr-o jurisprudență constantă că procedura instituită prin articolul 267 TFUE este un instrument de cooperare între Curte și instanțele naționale prin intermediul căruia Curtea furnizează acestora elementele de interpretare a dreptului Uniunii care le sunt necesare pentru soluționarea litigiului cu care sunt învestite. Justificarea trimiterii preliminare nu este formularea unor opinii consultative cu privire la probleme generale sau ipotetice, ci nevoia inerentă soluționării efective a unui litigiu (Ordonanța din 24 martie 2025, Cajasur Banco, C-443/24, EU:C:2025:253, punctul 16 și jurisprudența citată).

28 Astfel cum reiese din însuși modul de redactare al articolului 267 TFUE, decizia preliminară solicitată trebuie să fie „necesară” pentru a permite instanței de trimitere să „pronunțe o hotărâre” în cauza cu care este sesizată. Astfel, misiunea Curții în cadrul unei proceduri preliminare este de a asista instanța de trimitere în soluționarea litigiului concret pendinte în fața acesteia. În cadrul unei asemenea proceduri trebuie să existe astfel, între litigiul menționat și dispozițiile de drept al Uniunii a căror interpretare este solicitată, o legătură de așa natură încât această interpretare să răspundă unei nevoi obiective pentru hotărârea pe care instanța de trimitere trebuie să o pronunțe (Ordonanța din 2 mai 2025, Klinka-Geo Trans, C-501/24, EU:C:2025:348, punctul 36 și jurisprudența citată).

29 În speță, din modul de redactare a primei întrebări, care privește interpretarea articolului 116 din Codul vamal, reiese că această întrebare vizează o „ipoteză” specială, și anume cea în care o societate îndeplinește criteriile prevăzute la articolele 119 și 120 din Codul vamal pentru a obține rambursarea sau remiterea valorii taxelor la import pe care le-a achitat. Instanța de trimitere precizează în această privință că aceasta este situația societății Tenergie.

30 Cu toate acestea, instanța de trimitere nu a indicat și nici, *a fortiori*, nu a demonstrat modul în care condițiile impuse la articolele 119 și 120 din Codul vamal erau îndeplinite în speță. Astfel, nu reiese nici din elementele de fapt care sunt prezentate în decizia de trimitere, nici din motivarea acesteia că aceste condiții erau îndeplinite. După cum a arătat guvernul francez, instanța de trimitere se limitează să constate în expunerea de motive a cererii sale că, potrivit Tenergie, acceptarea de către autoritățile vamale a unei declarații vamale privind o clasificare tarifară eronată a mărfurilor în discuție în litigiul principal caracterizează o eroare, în sensul articolului 119 din Codul vamal.

31 Trebuie arătat de asemenea că Comisia a prezentat în anexa la observațiile sale scrise hotărârea pronunțată de instanța de trimitere la 9 mai 2023 în cadrul procedurii inițiate de Tenergie și având ca obiect anularea înștiințării de plată a taxelor antidumping și a taxelor compensatorii în litigiu, emisă de administrația vamală franceză la 16 septembrie 2020. Această procedură privea în esență aceleași fapte precum cele din procedura principală din prezenta cauză. Or, din această hotărâre reiese că, potrivit instanței de trimitere, Tenergie nu îndeplinea condițiile prevăzute la articolele 119 și 120 din Codul vamal.

32 În acest context, printr-o solicitare de informații din 20 decembrie 2024, Curtea a solicitat instanței de trimitere să indice dacă considera că Tenergie îndeplinea condițiile prevăzute la articolele 119 și 120 din Codul vamal și, dacă aceasta era situația, să explice motivele.

33 La 3 februarie 2025, instanța de trimitere a răspuns că, în acest stadiu, îi era imposibil să confirme sau să infirme dacă aceste condiții erau îndeplinite de Tenergie în măsura în care, în așteptarea unui răspuns la cererea sa de decizie preliminară, nu se pronunțase încă cu privire la cererile care îi fuseseră adresate.

34 Având în vedere ceea ce precedă, trebuie să se constate că premisa pe care se întemeiază prima întrebare preliminară, și anume ipoteza potrivit căreia Tenergie a „îndeplinit […] condițiile menționate la articolele 119 și 120 din Codul vamal”, nu este susținută nici de decizia de trimitere, nici, mai general, de dosarul de care dispune Curtea.

35 Or, aplicarea articolului 116 alineatul (3) din Codul vamal, la care se referă, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 29 din prezenta hotărâre, prima întrebare, presupune îndeplinirea condițiilor menționate la articolele 119 și 120 din acest cod. Prin urmare, din moment ce instanța de trimitere recunoaște că nu s-a stabilit că în speță erau îndeplinite condițiile prevăzute la aceste două articole 119 și 120, rezultă că această întrebare trebuie considerată ca fiind de natură ipotetică, în sensul jurisprudenței menționate la punctele 26 și 27 din prezenta hotărâre.

36 În consecință, în măsura în care a doua și a treia întrebare adresate de instanța de trimitere depind de răspunsul dat la prima întrebare, prezenta cerere de decizie preliminară trebuie declarată inadmisibilă în totalitate.

37 Cu toate acestea, trebuie precizat că instanța de trimitere păstrează posibilitatea de a prezenta o nouă cerere de decizie preliminară, furnizând Curții toate elementele care să îi permită acesteia să se pronunțe (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 septembrie 2019, Călin, C-676/17, EU:C:2019:700, punctul 41 și jurisprudența citată).

38 Rezultă că cererea de decizie preliminară este inadmisibilă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

39 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a noua) declară:

Cererea de decizie preliminară formulată de tribunal judiciaire de Marseille (Tribunalul Judiciar din Marsilia, Franța) prin decizia din 8 aprilie 2024 este inadmisibilă.

Semnături